

gjennem de aarlige Bevillinger paa Finantsloven. Jeg er saaledes nofsaget til at stemme imod Lovforslaget's Overgang til 2den Behandling.

Fallesen: Naar jeg tager Ordet, er det tildeels begrundet ved nogle Ytringer, der igaar fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger). Det høie Thing veed, at dette Medlems Veltalenshed er af den lykkelige Art, at han meget ofte formaaer at meddele Thingets Fleertal den Stemning, der gennemtrænger ham selv. Den, der i en Sag ikke kan være enig med ham, maa altsaa anse at opløse Thinget om, hver Gang hans Bevisførelse maatte vise sig ikke at være correct. Jeg haaber at dette skal lykkes mig med Hensyn til det ærede Medlems Ytringer igaar om Lønningerne. Det ærede Medlem meente, at de foreslaaede Lønninger vilde slaae til, idet han støttede sig til en historisk Betragtning, nemlig den, at alle vore meest fremragende Kunstnere fandtes netop paa et Tidspunkt, da hver enkelt Kunstner kun havde 1,000 Rd. i Gage. Dette er forsaavidt correct, naar man holder sig til Dsdet Gage, men den Forbindelse, hvori det ærede Medlem sagde det, og hans Ytringer i det Hele taget, gjorde Indtrykket af, at Kunstnerne dengang kun havde 1,000 Rd. i Indtægt, og det er fuldstændig urigtigt. Jeg tillader mig at paaftaae, at disse Mænd havde 3, 4, ja undertiden 5,000 Rd. i aarlig Indtægt. Og en saadan Indtægt havde de for 40 Aar siden, da 1,000 Rd. omtrent var lige saa meget som 1,600 Rd. nu (Afbrydelse). Ja, jeg ønsker netop ikke at overdrive og siger derfor Noget, som jeg haaber Alle ville anerkende, at 1,000 Rd. for 40 Aar siden var i enhver Henseende ligesaameget, som 1,600 Rd. ere nu. Det ærede Medlem glemte at omtale, at Kunstnerne dengang havde Ret til hver Uge at give Aftenunderholdning, hvorved de havde en betydelig Indtægt, at de havde Beneficieforestillinger, at de havde Sommerstue-spil, at de havde et betydeligt Bedelag for de Rekvister, som de havde med paa Scenen,

hvoget, som kunde løbe op til fabelagtige Summer; men først og fremmest glemte det ærede Medlem, at man den Gang levede under Gratialernes og Gratificationernes fulde Flor. De Kunstnere, her er Tale om, eller idetmindste en Deel af dem, fik Gratialer, ikke aarlig, men undertiden hver Maaned; for Konges Bedkommende kunde Gratialerne være 2 a 300 Rd. hver Gang; desuden fik de ofte hvert andet eller tredje Aar en Rejsunderstøttelse, der kunde beløbe sig indtil 1000 Rd., kort sagt, de bleve understøttede paa mangfoldige Maader. I den Tid henvendte Kunstnerne sig directe til Souverainen og forstode ofte at afløse ham store Summer. Alt dette ligger klart for Dagen, og Enhver, der er kjendt med Theatrets Historie i hin Tid, vil indrømme, at det er urigtigt at sige, at man dengang havde store Kunstnere for 1,000 Rd. aarlig, og at man derfor nu maa kunne faae dem for 1,600 Rd. Men, hvad der er endnu mere paaafaldende, er, at man undrer sig over, at Theatret dengang kunde beholde disse store Kunstnere, skjøndt det kun gav dem disse saakaldte 1,000 Rd. om Aaret. Men der var jo intet andet Sted, hvor de kunde gaae hen for 40 Aar siden. Man synes reent at have glemt, at for 40 Aar siden fandtes der intet andet Theater, og der kunde altsaa den Gang ikke være Tale om Concurrence, men selv om der havde været et andet Theater, hvor de havde kunnet gaae hen, vilde de selvfølgelig være blevene, netop paa Grund af deres særdeles betydelige Indtægter. Det før nævnte ærede Medlem sagde fremdeles, og deri udtrykte han sig forsaavidt ogsaa correct, men paa ingen Maade fuldstændigt, at Skuespillerne den Gang ingen Ret havde til Pension. Men hvem havde dengang Ret til Pension? Heller ikke Statsministrene havde da Ret til Pension. Men samtlige Skuespillere havde dengang en fuldstændig Sikkerhed for at faae Pension, naar de opførte sig sømmelig, og der foreligger ikke et eneste Exempel fra hin Tid paa, at Skuespillere ere blevene affledigede uden Pension; der foreligger ivertimod en Deel Exempler paa, at de ere blevene affledigede med deres hele Gage i Pension. Hvorledes kan man saa